

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 278/09-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. augusta 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. H. a H. H., obaja bytom P., zastúpených advokátkou JUDr. A. D., P., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 12 C 572/02 zo 16. apríla 2004, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 315/05 zo 6. februára 2006, prípisom Krajskej prokuratúry v Prešove č. k. Kc 2082/06-13 z 31. mája 2006, ako aj uznesením Okresného súdu Poprad sp. zn. 14 Er 107/2007 z 13. októbra 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. H. a H. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. decembra 2008 doručená sťažnosť Ing. J. H. (ďalej len „sťažovateľ“) a H. H. (ďalej len „sťažovateľka“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), obaja bytom P., zastúpených advokátkou JUDr. A. D., P., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 C 572/02 zo 16. apríla 2004, rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 315/05 zo 6. februára 2006, prípisom Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. Kc 2082/06-13 z 31. mája 2006, ako aj uznesením okresného súdu sp. zn. 14 Er 107/2007 z 13. októbra 2008.

Podaním doručeným ústavnému súdu 16. decembra 2008 právna zástupkyňa sťažovateľov doplnila sťažnosť o uznesenie okresného súdu sp. zn. 14 Er 107/2007 z 13. októbra 2008 s vyznačenou doložkou právoplatnosti.

Z obsahu sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že okresným súdom bolo pod sp. zn. 12 C 572/02 vedené konanie o určenie hranice medzi pozemkami s príslušenstvom v obci J. na základe žalobného návrhu B. Č. a J. Č., obaja bytom P. (ďalej len „žalobcovia“), proti sťažovateľom ako žalovaným.

Sťažovatelia uviedli: *„my sme si svoj rodinný dom postavili v súlade so stavebným povolením na našom pozemku, ktorý sme kúpili v roku 1988 a ktorý bol zameraný geometrickým plánom. Stavba bola riadne skolaudovaná s konštatovaním, že podmienky stanovené v stavebnom rozhodnutí boli z našej strany dodržané. Oplotenie okolo nášho domu sme vykonali na základe ohlásenia drobnej stavby.“*

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 12 C 572/02 zo 16. apríla 2004 určil hranicu pozemku žalobcov par. č. 530/3, zapísaného na LV č. 310, obec J., kat. územie M. a pozemku sťažovateľov parc. č. 534/6, zapísaného na LV č. 301, obec J., kat. územie M. a zároveň zaviazal sťažovateľov odstrániť z pozemku žalobcov časť obvodového múru ich rodinného domu, obvodový chodník okolo ich rodinného domu, ako aj kovovo-drevené oplotenie.

Krajský súd po odvolaní sťažovateľov rozsudkom sp. zn. 4 Co 315/05 zo 6. februára 2006 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľov „*nám súdnym rozhodnutím bola vyvlastnená časť pozemku, za ktoré vyvlastnenie sme však nedostali žiadnu finančnú náhradu. Súdnym rozhodnutím nadobudli odporcovia v 1) a 2) rade cca 50 m² pozemku, za ktorý nemuseli nič zaplatiť. Pritom predmetom konania nebolo určenie vlastníckeho práva.*“.

Sťažovatelia v uvedenej právnej veci podali 4. mája 2006 Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky podnet na podanie mimoriadneho dovolania. Krajská prokuratúra prípisom č. k. Kc 2082/06-13 z 31. mája 2006 odmietla podanie sťažovateľov ako nedôvodné. Podľa tvrdenia sťažovateľov odpoveď krajskej prokuratúry je „*všeobecná, ničím nezdôvodnená a nepresvedčivá*“.

Sťažovatelia ďalej v sťažnosti uviedli, že žalobcovia následne podali proti nim ako povinným návrh na exekúciu súdnej exekútorke JUDr. B. H., Exekútorský úrad S. (ďalej len „*súdna exekútorka*“).

O námietkach sťažovateľov voči upovedomeniu o začatí exekúcie rozhodol okresný súd (vyšší súdny úradník) uznesením sp. zn. 14 Er 107/2007 z 20. marca 2008 tak, že im čiastočne vyhovel v časti sumy 46,94 € (1 414 Sk). Vo zvyšnej časti námietky sťažovateľov voči exekúcii zamietol a súčasne zamietol aj ich námietky voči trovám exekúcie. Po podaní odvolania sťažovateľmi bol druhý a tretí výrok uznesenia okresného súdu z 20. marca 2008 v súlade s § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušený a vo veci opätovne rozhodol sudca okresného súdu tak, že uznesením sp. zn. 14 Er 107/2007 z 13. októbra 2008 v prevyšujúcej časti námietky sťažovateľov zamietol a zamietol aj ich námietky voči trovám exekúcie.

Sťažovatelia v tejto súvislosti namietajú, že *«pokiaľ sa exekúciou posunie hranica v zmysle rozsudku, odporcovia v 1) a 2) rade budú mať výmeru o cca 50 m² viac ako kúpili a majú zapísanú na LV. Takýto spôsob straty vlastníckeho práva na strane jednej a nadobudnutie vlastníckeho práva na strane druhej nepozná ani Ústava SR ani Občiansky*

zákonník... My sme nezákonne, tzv. „určením hranice“ boli pripravení o 50 m² pozemku a v prípade vykonania exekúcie budeme pripravení aj o časť nášho rodinného domu.».

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sa sťažovatelia domnievajú, že označenými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a postupom krajskej prokuratúry došlo k porušeniu ich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo navrhovateľov na ochranu vlastníckeho práva podľa Druhej hlavy, druhého oddielu, čl. 20 Ústavy SR a podľa siedmeho oddielu, čl. 46 Ústavy SR bolo porušené, a to rozsudkom Okresného súdu v Poprade č. k. 12 C 572/02 a Krajského súdu v Prešove č. k. 4 Co 315/05, listom Krajskej prokuratúry v Prešove sp. zn. Kc 2082/06-13 zo dňa 31. 05. 2006, uznesením Okresného súdu v Poprade č. k. 14 Er/107/2007-55 zo dňa 13. 10. 2008.

Ústavný súd vracia Okresnému súdu v Poprade vec na nové konanie a priznáva navrhovateľom nárok na náhradu škody v sume rovnajúcej sa vykonaným zrážkam zo mzdy navrhovateľky v 2), t. j. v sume 25.000,- Sk v lehote 10 dní od doručenia rozhodnutia k rukám navrhovateľky v 2) rade.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal ústavný súd z § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom. Viazanosť návrhom platí zvlášť pre petit, čo znamená, že ústavný súd rozhoduje o porušení základných práv a slobôd v rozsahu, ako ho vymedzí sťažovateľ v návrhu na rozhodnutie ústavného súdu, pričom ochrana sťažovateľom označených základných práv a slobôd v konaní pred ústavným súdom je poskytovaná proti konkrétne vymedzeným porušovateľom týchto základných práv a slobôd, ktorí majú právomoc (kompetenciu) konať a rozhodovať o otázkach spojených so základnými právami a slobodami v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy. Je na sťažovateľoch, aby uviedli konkrétny orgán verejnej moci, ktorý je v ich veci oprávnený a povinný chrániť základné práva a slobody v rozsahu vymedzenom konkrétnymi všeobecnými záväznými právnymi predpismi, predovšetkým zákonmi, a jeho úkony, ktoré namietajú (§ 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Sťažovatelia v petite namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 C 572/02 zo 16. apríla 2004, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 315/05 zo 6. februára 2006, prípisom krajskej prokuratúry č. k. Kc 2082/06-13 z 31. mája 2006 a tiež uznesením okresného súdu sp. zn. 14 Er 107/2007 z 13. októbra 2008.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 C 572/02 zo 16. apríla 2004

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovatelia sa ochrany základného práva alebo slobody môžu domôcť využitím im dostupných a účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02).

V tejto súvislosti ústavný súd konštatoval, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 12 C 572/02 zo 16. apríla 2004 v spojení s opravným uznesením z 11. júla 2005 o určenie hranice medzi pozemkami s príslušenstvom bol po podaní riadneho opravného prostriedku (odvolania) sťažovateľmi oprávnený, ako aj povinný preskúmať odvolací krajský súd a rozhodnúť o ňom. Táto skutočnosť vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodovať o časti sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 C 572/02 zo 16. apríla 2004. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 315/05 zo 6. februára 2006, ako aj prípisom krajskej prokuratúry č. k. Kc 2082/06-13 z 31. mája 2006

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody. Zmeškanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona

o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03). Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a priloženej listinnej dokumentácie zistil, že namietaný rozsudok krajského súdu sp. zn. 4 Co 315/05 zo 6. februára 2006 nadobudol právoplatnosť 11. apríla 2006. Taktiež zistil, že krajská prokuratúra odložila podnet sťažovateľov na podanie mimoriadneho dovolania prípisom z 31. mája 2006. Sťažnosť sťažovateľov bola podaná na poštovú prepravu 28. novembra 2008 a doručená ústavnému súdu 1. decembra 2008. Z toho vyplýva, že sťažnosť sťažovateľov bola ústavnému súdu doručená zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 uznesením okresného súdu sp. zn. 14 Er 107/2007 z 13. októbra 2008

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej predmetom je aj namietané porušenie základných práv sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 20 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 14 Er 107/2007 z 13. októbra 2008, ktorým rozhodol o zamietnutí námietok sťažovateľov voči exekúcii [v časti prevyšujúcej sumu 46,94 € (1 414 Sk)] a voči trovám exekúcie.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že na základe návrhu žalobcov ako oprávnených zo 4. októbra 2007 a poverenia okresného súdu z 11. decembra 2007 súdna exekútorka začala exekučné konanie proti sťažovateľom ako povinným o vymoženie uloženej povinnosti odstrániť z pozemku žalobcov ako oprávnených časť obvodového múru ich rodinného domu v rozsahu zásahu vyznačeného v bode 29 v grafickej časti kontrolného

znaleckého posudku č. 4/94 z 5. novembra 1995, odstrániť z pozemku oprávnených obvodový chodník okolo ich rodinného domu, odstrániť z pozemkov oprávnených kovovo-drevené oplotenie a vymoženie trov konania v sume 46,94 € (1 414 Sk) s prísl. Voči upovedomeniu o začatí exekúcie podali sťažovatelia námietky a taktiež podali námietky voči trovám exekúcie. Okresný súd uznesením sp. zn. 14 Er 107/2007 z 20. marca 2008 námietkam sťažovateľov voči exekúcii čiastočne vyhovel v časti sumy 46,94 € (1 414 Sk). V prevyšujúcej časti námietky sťažovateľov voči exekúcii spolu s námietkami voči trovám exekúcie zamietol.

Podľa § 374 ods. 4 tretej vety OSP ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka alebo justičného čakaťa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202 OSP), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

Po podaní odvolania sťažovateľmi bol druhý a tretí výrok uznesenia okresného súdu z 20. marca 2008 v súlade s § 374 ods. 4 OSP zrušený, pričom vo veci opätovne rozhodol sudca okresného súdu uznesením z 13. októbra 2008, ktorým v prevyšujúcej časti námietky povinných voči exekúcii zamietol a súčasne zamietol aj ich námietky voči trovám exekúcie. Proti predmetnému uzneseniu okresného súdu nie je prípustné odvolanie.

Sťažovatelia namietajú, že proti nim vedené exekučné konanie je „protiústavné. Exekúcii predchádzal nezákonný postup súdov a nezáujem Generálnej prokuratúry zaoberať sa vecou do jej hĺbky.“.

Súčasne namietajú postup súdnej exekútorke v súvislosti s vykonávaním zrážky zo mzdy sťažovateľky na úhradu trov exekučného konania. Právoplatný rozsudok ako exekučný titul sťažovatelia považujú za nevykonateľný, keď argumentujú tým, že «akým právnym titulom máme „zbúrať časť obvodového múru rodinného domu“ postaveného v súlade so stavebným rozhodnutím, na našom pozemku a riadne skolaudovaného?

Je evidentné, že súdy pri svojom rozhodovaní neuvažovali nad rizikami zbúrania časti obvodového múru domu, t. j. možnosťou, že sa nám zrúti celá stavba. Nevzali do úvahy náklady spojené s prípadným zbúraním časti obvodového múru.

Súdy vôbec nezaujímajú následky ich rozhodnutí.».

Sťažovatelia taktiež nesúhlasia s právnym názorom okresného súdu, že námietky voči trovám exekúcie podali oneskorene. Podľa nich takéto konštatovanie okresného súdu by malo svoje opodstatnenie len v prípade, ak by podávali námietky iba voči trovám exekúcie, a nie voči celej exekúcii.

Ešte pred preskúmaním námietok sťažovateľov ústavný súd poukázal na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vzhľadom na svoje ústavne postavenie vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Otázka posúdenia prípustnosti námietok sťažovateľov (povinných) v exekučnom konaní je otázkou zákonnosti, a jej riešenie preto v zásade nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Z obsahu tejto časti sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľov s právnym názorom okresného súdu vysloveným v uznesení sp. zn. 14 Er 107/2007 z 13. októbra 2008.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu okrem iného vyplýva:

„... exekučné konanie je vedené na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 12 C/572/2002-79 zo dňa 16. 04. 2004 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Poprad č. k. 12 C/572/2002-109 zo dňa 11. 07. 2005 a rozsudkom Krajského súdu Prešov č. k. 4 Co/315/2005-121 zo dňa 06. 02. 2006, v ktorom sa ukladá povinným povinnosť zaplatiť peňažnú sumu a zároveň iná povinnosť než zaplatenie peňažnej sumy. Skutočnosti uvádzané povinnými v námietkach, že exekučný titul je nezákonným zásahom do vlastníckeho práva, že posunutím hranice oprávnení nadobudli vlastnícke právo k pozemku, keď posunutie hranice nie je právnym titulom, akým môže byť nadobudnuté vlastnícke právo a že odstránenie časti obvodového múru rodinného domu znamená zničenie stavby, sú skutočnosťami, ktorými sa povinní mali brániť v pôvodnom konaní či už na súde prvého stupňa alebo v odvolacom konaní na súde druhého stupňa. Námietky nie sú totiž opravným prostriedkom a povinní nemôžu v exekučnom konaní uplatňovať ani hmotnoprávne ani formálnoprávne námietky, ktoré mali uplatniť v pôvodnom konaní. Exekučné konanie je teda vedené na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu a keďže povinní povinnosť uloženú v exekučnom titule dobrovoľne nesplnili, mali oprávnení dôvod podať návrh na vykonanie exekúcie. Povinní vo svojich námietkach proti prevyšujúcej časti vymáhaného nároku nepreukázali, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku, alebo ktoré bránia jeho vymáhateľnosti alebo že by tu boli iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná, preto súd v prevyšujúcej časti námietky povinných v 1. a 2. rade zamietol.“

K námietke dodržania lehoty na podanie námietok voči trovám exekúcie okresný súd v odôvodnení uviedol:

„Podľa § 201 ods. 2 Exekučného poriadku v platnom znení účastník konania môže vzniesť u exekútora do troch dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti trovám exekúcie. O námietkach rozhoduje súd (§ 45). Proti rozhodnutiu súdu o námietkach proti trovám exekúcie nie je prípustné odvolanie.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenie mal súd preukázané, že povinní podali námietky proti trovám exekúcie po zákonom stanovenej lehote. S prihliadnutím ku dňu doručenia upovedomenia o začatí exekúcie dňa 11. 01. 2008

a plynutiu 3-dňovej lehoty na podanie námietok proti trovám exekúcie lehota povinným uplynula dňom 14. 01. 2008. Podľa podacej pečiatky pošty Poprad 2 povinní podali námietky proti trovám exekúcie až dňa 22. 01. 2008, teda po zákonom stanovenej lehote. Exekučný poriadok stanovuje dve rozdielne a samostatné lehoty na podanie námietok proti upovedomeniu o začatí exekúcie a námietok proti trovám exekúcie, ktoré spolu nesúvisia. Preto odvolanie povinných voči tretiemu výroku uznesenia č. k. 14 Er/107/2007-32 zo dňa 20. 03. 2008 nie je dôvodné a súd námietky proti trovám exekúcie zamietol.“

Podľa názoru ústavného súdu sú citované právne názory okresného súdu v danej veci z ústavného hľadiska akceptovateľné. Okresný súd v namietanom uznesení ku všetkým zásadným námietkam sťažovateľov zaujal stanovisko, pričom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné námietky sťažovateľov voči exekúcii [okrem v časti sumy 46,94 € (1 414 Sk)] a voči trovám exekúcie zamietnuť. Jeho uznesenie obsahuje výklad právnych noriem Exekučného poriadku, ktorý nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad okresným súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi základnými právami sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ústavy a uznesením okresného súdu sp. zn. 14 Er 107/2007 z 13. októbra 2008 neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľmi označených práv. Skutočnosť, že sťažovatelia sa nestotožňujú s právnym názorom okresného súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uvedeného uznesenia okresného súdu a nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor okresného súdu svojím vlastným. Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už nezaoberal ďalšími požiadavkami formulovanými sťažovateľmi v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2009